

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a z členiek JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci žalobcu: **I. M. Š.**, bytom P., zast. JUDr. S. R., advokátom, Ž., proti žalovanému: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky**, Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č.p. KM-118/PK-05 zo dňa 15. novembra 2005, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 S 105/2006-50 zo dňa 13. februára 2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu Bratislave č. k. 1 S 105/2006-50 zo dňa 13. februára 2009, **p o t v r d z u j e .**

Žalovaný je **p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania k rukám jeho právneho zástupcu JUDr. S. R. vo výške **71,92 Eur** do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia zrušil rozhodnutie č.p. KM-118/PK-05 zo dňa 15. novembra 2005, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie - personálny

rozkaz č. 604/2003 zo dňa 8. decembra 2003 (o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č.73/1998 Z.z).

V dôvodoch rozsudku poukázal na to, že sa stotožnil s právnym názorom žalovaného ako aj prvostupňového správneho orgánu, podľa ktorého z ustanovení § 48 ods. 3 písm. a/, b/, f/, g/, h/ a i/ zákona č. 73/1998 Z.z. v tom čase v platnom znení jednoznačne vyplývajú základné povinnosti žalobcu ako policajta. Podľa krajského súdu nedôsledným vykonávaním zákonom požadovaných povinností došlo k ich porušeniu, čo bolo dôvodom prepustenia žalobcu zo služobného pomeru. Okolnosti samotného naplnenia skutkovej podstaty konania žalobcu, ktoré bolo kvalifikované ako v príkrom rozpore s obsahom služobnej prísahy a služobnými povinnosťami policajta, boli aj podľa krajského súdu jednoznačne preukázané doplneným dokazovaním o vyjadrenie žalobcu a ďalších svedkov (P.. S. B., K.. I.. M. B., I.. Š. D., A.. B., J. B., S. R., M. N., M. P., úradný záznam K.. M.. J. P. zo dňa 2. a 7. novembra 2005).

Na rozdiel od žalovaného, mal však krajský súd iný názor na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, a to pokiaľ ide o dodržanie zákonnej lehoty na vydanie rozhodnutia o prepustení policajta podľa § 192 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z. v platnom znení, podľa ktorého žalovaný mohol rozhodnúť len do dvoch mesiacov odo dňa, keď nadriadený žalobcu zistil dôvod prepustenia, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď tento dôvod vznikol.

Krajský súd jednoznačne prisvedčil názoru žalobcu, podľa ktorého je dôležité rozlišovať v otázke právomoci (kto a kedy) rozhodovanie o prepustení policajta zo služobného pomeru a v otázke právomoci (kto a kedy) konania v čase zistenia porušenia služobnej disciplíny, majúť pritom na zreteli kompetencie v rámci interných predpisov a zákonných podmienok vzťahujúcich sa na plynutie subjektívnej a objektívnej lehoty na prepustenie policajta.

Z administratívneho spisu podľa krajského súdu vyplýva, že ročná objektívna (prekluzívna lehota) na prepustenie policajta, začala plynúť v priebehu mesiaca jún 2003, kedy dôvod vznikol (prijatie trestného oznámenia, ponechanie si veci a následné konanie vo veci trestného oznámenia bez riadneho služobného postupu) a dňom 15. augusta 2003, začala plynúť súčasne aj subjektívna 60 dňová lehota na prepustenie policajta (kedy žalobcov priamy nadriadený P.. S. B. s personálnou právomocou, prvýkrát zistil z informácií K.. I.. B. protiprávne konanie žalobcu, ktorá uplynula dňom 14. októbra 2003 (vrátane), preto personálny rozkaz bol uložený po zákonnej lehote.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, krajský súd podľa § 250j ods. 2 písm. a/ OSP napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Proti uvedenému rozsudku podal žalovaný včas odvolanie, ktorým žiadal rozsudok zmeniť tak, že žalobu žiadal zamietnuť.

Uviedol, že pokiaľ ide o začiatok plynutia stanovenie subjektívnej lehoty, uvedenou otázkou sa vo svojich rozhodnutiach už zaoberal aj Najvyšší súd Slovenskej republiky, pričom správne orgány sú právnymi názormi Najvyššieho súdu Slovenskej republiky viazané.

Žalovaný poukázal na ust. § 3 zákona č. č. 73/1998 Z.z., z ktorého vyplýva, že v služobnom úrade v mene štátu koná a vo veciach služobného pomeru podľa tohto zákona rozhoduje minister a v rozsahu ním ustanovenom ďalšie orgány (ďalej len „nadriadený“). Na základe ust. § 3 zákona minister vnútra Slovenskej republiky vydal nariadenie ministra vnútra č. 25/2001 o rozsahu pôsobnosti nadriadených vo veciach služobného pomeru v štátnej službe príslušníkov PZ (personálna pôsobnosť) s účinnosťou od 1. apríla 2001, ktoré bolo platné a účinné do 1. januára 2004. Uvedeným nariadením bola v čase rozhodovania o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ striktno stanovená personálna pôsobnosť jednotlivým nadriadeným, ktorú realizoval voči podriadeným policajtom.

Žalovaný uviedol, že pokiaľ ide o legislatívnu skratku, ktorá bola zavedená v ust. § 3 zákona, (ďalej len „nadriadený“), s poukazom na čl. 2 písm. n/ bod 2 N MV SR č. 25/2001 za nadriadeného, ktorý je oprávnený rozhodnúť o prepustení policajta zo služobného pomeru podľa § 192 ods.1 písm. e/ zákona sa považuje iba minister vnútra Slovenskej republiky, pretože túto právomoc prepustiť policajta zo služobného pomeru podľa uvedeného ustanovenia zákona nedelegoval na žiadneho z ostatných nadriadených žalobcu, ktorým ustanovil iný stupeň personálnej pôsobnosti.

Žalovaný poukázal na to, že § 192 ods. 3 zákona ustanovoval, že rozhodnúť o prepustení policajta a nie začať konať vo veci jeho prepustenia, je možné len do dvoch mesiacov odo dňa, keď nadriadený zistil dôvod prepustenia, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď tento dôvod vznikol, v týchto lehotách sa musí rozhodnutie o prepustení policajtovi aj doručiť.

Žalovaný vyjadril názor, že zákon vo svojich ustanoveniach neustanovoval a ani v súčasnosti neustanovuje žiadnu lehotu na začatie konanie vo veci prepustenia podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona. Podľa žalovaného až po doručení návrhu na prepustenie policajta

zo služobného pomeru vrátane dôkazného materiálu preukazujúceho policajtovi porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom za súčasného splnenia druhej zákonnej podmienky, že jeho ponechanie by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, začína ministromi vnútra plynúť zákonom stanovená dvojmesačná subjektívna lehota na prijatie rozhodnutia o prepustení, pretože len minister vnútra je oprávnený rozhodnúť o prepustení policajta zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona.

Žalovaný uviedol, že zákon nevyžadoval a ani v súčasnosti nevyžaduje, aby bezprostredný nadriadený policajta zistil dôvody jeho prepustenia zo služobného pomeru, ale vo svojom ustanovení § 192 ods. 3 vyžadoval, aby dôvody prepustenia policajta zistil jeho nadriadený, pričom ho bližšie nekonkretizoval, avšak s poukazom na dôvody vyššie uvedené je podľa žalovaného dostatočne odôvodnené, že týmto nadriadeným je iba minister vnútra.

Žalovaný na podporu týchto tvrdení poukázal na ustálenú súdnu prax, a to právny názor vyjadrený v rozsudkoch Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Sž/152/000, 4Sž/117/03, z ktorého vyplýva, že ***pokiaľ ide o začatie plynutia subjektívnej dvojmesačnej lehoty je potrebné poukázať na tú skutočnosť, že samotné podozrenie ešte nie pozitívnym zistením o protiprávnom konaní, pretože hodnovernosť preukázania skutku vyplynie až z výsledkov šetrenia. Vzniká tu rozdielnosť medzi časovým obdobím, kedy bolo šetrenie o protiprávnom konaní žalobcu uzavreté a kedy bola konečná správa o prešetrení protiprávneho konania predložená nadriadenému k vyvodu dôsledkov.***

Žalovaný tiež poukázal právny názor vyplývajúci z rozsudkov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sž/69/95, 6Sž/13/01 a 6Sž/127/03, že ***pre začiatok plynutia subjektívnej lehoty je podstatné, kedy nadriadený dôvod prepustenia zistil, pričom je potrebné rozlišovať, že nadriadeným v zmysle zákona nie je každý služobný funkcionár, ale iba ten, ktorý je oprávnený voči nemu prijať personálne alebo disciplinárne opatrenie a len získanie relevantných overiteľných informácií o dôvodoch prepustenia možno považovať za kvalifikované zistenie v zmysle zákona.***

Z obsahu spisu podľa žalovaného vyplynulo, že záverečná informácia o protiprávnom konaní z Inšpekčného odboru Banská Bystrica, Úradu inšpekčnej služby PZ žalovaného bola ministromi vnútra Slovenskej republiky doručená dňa 24. októbra 2003, pričom bola zaevidovaná pod č.p.: SPC-10001/1-3.

Vzhľadom k tomu, že P. S. B., ako nadriadený žalobcu nebol oprávnený rozhodnúť o prepustení žalobcu podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona, po zadovážení dôkazov preukazujúcich protiprávne konanie žalobcovi, predložil dňa 1. decembra 2003 ministrom vnútra Slovenskej republiky návrh na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru. S týmto návrhom sa minister vnútra po vyhodnotení všetkých zadovážených dôkazov, ktoré boli súčasťou predloženého návrhu na prepustenie stotožnil a dňa 8. decembra 2003 rozhodol o prepustení žalobcu zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona, a to personálnym rozkazom ministra vnútra č. 604 zo dňa 8. decembra 2003, ktorý bol žalobcovi doručený dňa 5. decembra 2003.

Podľa žalovaného uvedené prepustenie žalobcu bolo realizované v súlade so zákonom, v zákonom stanovenej subjektívnej lehote, preto navrhol napadnutý rozsudok zmeniť tak, že žalobu žalobcu navrhol zamietnuť.

K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca tak, že navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť. Nestotožnil sa s názorom žalovaného, že jediným nadriadeným, ktorý mal zistiť dôvody pre prepustenie mohol byť iba minister vnútra.

Poukaz žalovaného na ust. § 3 zákona č. 73/1998 Z.z. je podľa žalobcu irelevantné. Predmetné ustanovenie podľa žalobcu nie je sporné, avšak dotýka sa rozhodovacej právomoci. Takáto právomoc alebo rozdelenie tejto právomoci nemá žiaden vplyv ani nemôže vylúčiť dôsledky, ktoré zákon upravuje v § 192 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z. účinného v čase rozhodnutia.

Poukázal na to, že zákon (§ 4 zákona 73/1998 Z.z.) nepovažuje za nadriadeného iba ministra, ale nadriadený je ten policajt, ktorý je zaradený do štátnej služby a ktorý v ustanovenom rozsahu riadi, organizuje, kontroluje hodnotí výkon štátnej služby podriadených policajtov.

Žalobca poukázal na to, že v konaní bolo preukázané, že skutkový stav ako podklad pre rozhodnutie bol zistený priamym nadriadeným žalobcu P. B. už 15. augusta 2003 nepochybným spôsobom a k takto zistenému skutkovému stavu sa vyjadroval P. B. dňa 18. septembra 2003 a od tohto času nedošlo k žiadnym skutkovým zmenám, pre ktoré by bola pochybnosť o tom, že zákon č. 73/1998 Z.z. definuje ako zistenie dôvodov nadriadeným.

Podľa žalobcu počítanie lehoty podľa § 192 ods. 3 sa začína tým, keď nadriadený zistil dôvod prepustenia. Je nepochybné, že P.. B. bol jeho nadriadeným a ako dôvod prepustenia zistil dňa 15. augusta 2003, preukázateľne dňa 18. septembra 2003.

Zdôraznil, že právna úprava uvedená v zákone č. 73/1998 Z.z., najmä v § 4 a § 192 je kogentnou právnou úpravou, nie je viazaná na interné smernice alebo nariadenia MV SR, nie je viazaná ani na organizačnú štruktúru, ani na pôsobnosť nejakej sekcie MV SR.

Žalobca poukázal tiež na to, že aj žalovaný si je vedomý odlišnosti medzi skutočnosťou zistenia a postavením nadriadeného pri tomto zistení a právomocou na vydanie rozhodnutia, kde kladie dôraz na rozhodnutie, resp. delegovanie právomoci rozhodnúť a vyhýba sa tej skutočnosti, ktorá zakladá plynutie lehoty a touto skutočnosťou je práve zistenie zo strany nadriadeného. Nedá sa preto súhlasiť s tvrdením, že zistenie zo strany P.. B. by malo byť púhym tvrdeným niektorého podriadeného, a že oznámenie vedúcemu má byť právne významnou skutočnosťou. Takéto tvrdenie je podľa žalobcu vytrhnuté z kontextu a popiera výslovné znenie zákona v ust. § 4 a § 192. Poukázal na právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 3Sž/38/2004, že rozhodnutie o prepustení malo byť vydané najneskôr do 18. novembra 2003.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal napadnuté rozhodnutie súdu a konanie, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok krajského súdu je potrebné potvrdiť.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo zrušené rozhodnutie žalovaného č.p.: KM- 118/PK- -2005 zo dňa 15. novembra 2005 podľa § 250j ods. 2 písm. a/ OSP.

Preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uplatnenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 189 písm. c/ zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, SIS, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície (ďalej len zákon) účinného do 31. decembra 2005 sa služobný pomer končí aj prepustením.

Podmienkami prepustenia zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona sú jednak 1/ porušenie služobnej prísahu alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom a jednak 2 / jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Pokiaľ krajský súd dospel k záveru, že obe tieto podmienky boli splnené, pričom k takémuto záveru dospel na základe výsledkov dokazovania v administratívnom konaní, bolo potrebné s takýmto názorom súdu súhlasiť.

Vzhľadom na dôvody odvolania žalovaného predmetom odvolacieho konania bolo posúdenie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z pohľadu posúdenia zákonnej lehoty na rozhodnutie o prepustení policajta podľa § 192 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z..

Podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona § 192 policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Podľa § 192 ods. 3 zákona o prepustení policajta z dôvodov uvedených v odseku 1 písm. d/, e/, f/, g/ a h/ možno rozhodnúť len do dvoch mesiacov odo dňa, keď nadriadený zistil dôvod prepustenia, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď tento dôvod vznikol; v týchto lehotách sa musí rozhodnutie o prepustení policajtovi aj doručiť.

Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. (účinnom do 30. apríla 2004) nadriadený môže byť len policajt, ktorý je zaradený do stálej štátnej služby alebo do dočasnej štátnej služby; to neplatí, ak ide o nadriadeného mimo výkonu, ktorého právny vzťah upravuje osobitný predpis.

Poukaz žalovaného na ust. § 3 zákona č. 73/1998 Z.z. je podľa odvolacieho súdu irelevantné, pretože medzi účastníkmi konania nebolo sporu o tom, že rozhodovacia právomoc patrila ministrovi vnútra. Takáto právomoc ministra nemá žiaden vplyv ani nemôže vylúčiť dôsledky, ktoré zákon upravuje v § 192 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z. účinného v čase rozhodnutia, pretože zákon rozlišuje medzi otázkou právomoci rozhodovať o prepustení policajta zo služobného pomeru (ktorú zveril ministrovi vnútra) a otázkou zistenia porušenia služobnej disciplíny, ktorú viaže na osobu nadriadeného.

Ustanovenie § 4 zákona 73/1998 Z.z. nepovažuje za nadriadeného iba ministra, ale nadriadený je ten policajt, ktorý je zaradený do štátnej služby a ktorý v ustanovenom rozsahu riadi, organizuje, kontroluje hodnotí výkon štátnej služby podriadených policajtov.

Medzi účastníkmi konania nebol nebolo sporným, že nadriadený žalobcu dôvod jeho prepustenia zistil dňa 18. septembra 2003.

Uvedeným dňom začala plynúť dvojmesačná subjektívna lehota na rozhodnutie ministra podľa § 192 ods. 3 zákona o prepustení policajta z dôvodov uvedených v odseku 1 písm. e/ a preto, ak minister vnútra rozhodol dňa 8. decembra 2003 o prepustení žalobcu zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z., rozhodnutie vydal po uplynutí dvojmesačnej subjektívnej lehoty.

Odvolicie námietky žalovaného neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku. **Odvolací súd sa nestotožnil s právnym názorom žalovaného, že až po doručení návrhu na prepustenie policajta zo služobného pomeru vrátane dôkazného materiálu preukazujúceho policajtovi porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom za súčasného splnenia druhej zákonnej podmienky, že jeho ponechanie by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, začína ministromi vnútra plynúť zákonom stanovená dvojmesačná subjektívna lehota na prijatie rozhodnutia o prepustení,** pretože takýto výklad nemá oporu v ustanovení § 192 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z..

Z ustanovenia § 192 ods. 3 č. 73/1998 Z.z. totiž vyplýva, že zistenie dôvodu prepustenia policajta zo služobného pomeru sa viaže na osobu nadriadeného, ktorý je špecifikovaný v ust. § 4 zákona, pričom zákon v predmetnom ustanovení neviaže predmetné zistenie výslovne na osobu ministra vnútra.

Dvojmesačná subjektívna lehota, preto začala plynúť dňom, keď sa nadriadený žalobcu zistil dôvod prepustenia a tým bol deň 18. septembra 2003. Rozhodnutie ministra vnútra zo dňa 8. decembra 2003 o prepustení žalobcu zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona, bolo vydané po uplynutí dvojmesačnej subjektívnej lehoty.

Na základe uvedeného, odvolací súd sa stotožnil s právnym názorom krajského súdu vysloveným v napadnutom rozsudku a rozsudok krajského, ktorým zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného ako vecne správny podľa § 219 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol v zmysle ustanovenia § 224 ods. 2 v spojení s § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a úspešnému žalobcovi priznal ich náhradu v sume 71,92 Eur. Výška náhrady trov konania bola určená v súlade s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. a pozostáva z nasledovných úkonov právnej služby :

- písomné podanie na súd - vyjadrenie k odvolaniu žalovaného zo dňa 8. apríla 2009 53,49 Eur (§ 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky),
- režijný paušál – 1x 6,95 Eur (§ 15 písm. a/, § 16 ods. 3 vyhlášky),
- spolu trovy právneho zastúpenia: 60,44 Eur
- DPH 19% - 11,48 Eur
- Celkom spolu : 71,92 Eur

Poučenie: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 1. júla 2010

JUDr. Eva Babiaková CSc., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská